

mist! Selsammal silmapilgul tulli ka issa joostes ulitsast alla, ja jai sikk ja lapse kissendamisse hælt kuuldes seisma, ja was tas üles, ja joudis, omma tuggema töö-pölle õigel silmapilgul ülestõstes omma poega enheste rüpppe wasto mõtta ja nenda surima hopi temmasti árrafeelsta. Gest sil kükus ulitsa peale mahha surnuks ja rus-suks! — Agga issa fandis omma last ommas sülles tuppa ja seal wast kulis emma, kui liggi temmale suut kurbdus olli vlnud, ja kui häldeste Jummal sedda temmasti olli árrafeelnud. Ja issa teadis nüüd, kust se håddalinne mötte temmale olli tulnud ja ráfis ja kitis teisel pával, ja iggal ajal veel sedda ormo, mis temmale sündinud! Nenda sago Jummale meid kõiki aitama, ja keige meie hådda ja willetsussele nisugust otsa tehha, et meie párrast veel tedda peame kiitma, ütteldes:

„Ta on keik vägga hästi teind,
Ja keik jo enne árra näind,
Au meie Jummasale!”

ja üllatust ei saanud, kuidas on vähia nõitavat spinnidust drof fikt siinnes komponeeriv noort. — **L i s f a n d i f.**

R ö i a F ü m m e t ó m e e st.

Wannapetre on hea tükk küllast árra, ja sedda arm sam on nabex, kes külmaست ja tulest ei holi, ja õhtuti senna tulleb widde-wikku piddama. Paksus abjus rafsuwad männakäbbid ja kaddafad, lapsed kükita-wad ahjo su ees, ja otawad waikfest, mis jutto ommeti tänna wanna Jaak hakkab ajama, et ta ni faua, pea pappa ja mamma, ja pea omma sapa otsa peale wa-tab. Jaak olli wanna wáljateninud mbisa füt, kes ðnsa párrisherraaga sakssamaal kái-nud, ja otsato paljo kõik suggu juttusi teadis, et iggaüks tedda sellepárrnisti ar-mastas, kõigeenamist agga lapsed, fest